

szimpla

amikor semmi sem történik,
csak a hétköznapiok,
gondolod,
a fasor árnyéka is vékony,
szűkül, elvész,
akár a szűkölő kutya,
bevont farokkal
oldaloz odébb,
a cipőtalp kopik csupán,
fokozatosan, érezhetőn,
s a megviselt csontok
roppannak néha, fájdalmasan,
hirtelen
egy-egy rossz mozdulat után,
mint a csorbult fogaskerék,
az utcákon gátként
halmozódik a megtűrt
szemét,
mérgezett folyó
lomha hullámai
fodrozódnak part mentén,
házfalak között,
valójában csak a hiány
jajdul, kiált,
míg lépcsőzöl
a sínek felé,
zuhansz,
akár az eldobott tömött
gumilabda,
s a felzúgó és elfúló hangú
hangosbeszélő
mintha elhallgatná
halálodat.